

Kakšna muč' ima svet' kriš.

(Zapisal v Borovnici pri Vihniku Franc Kramar.)

Jienkat je bla jiena mat' k' je jmela jienga sina. Ta mat' pa zbolí, pa pride na smotno puostlo. Pokliče h siel' sina pa mi prav': „Lub' muj sin! K' boš šov po svet' pa vsak dan tak-le kriš nared', pa boš zmirej srečen:

Z Jezusovom križem duol' ližem,* Z Marijnem plajšem se vodišem,* Jezusu pa moja duša vročim!“ — K' mat' to zgovori, pa vmiže. Zdej je šov sin pa po svet'. Pride do jienga bogatga kmeta, k' je jomov hiša na dva kuonca.

Tiega popros' za večerjo pa za jierporge. Kmet pa prav': „Večerjo boš že dobiv, jierporh t' pa na morem dat, zatu ne, k' v unom ta malom kuonc' k' je prazno po noč' stras'!“ — „E“, prav' ta, „jest se vobienega nči na bojim; zavol' tiega bom vse glich lkhre šov!“ K' vodvečerjajo pa vodmudlja gre ta pa spat. V povnoči pa pride nčit' v ta kuonc' šest hudičev k' začno plesat. Ta pa nardi tak svet' kriš k' so ga mat' naučili, pa mi niso nči m'ogli. Puol pa se prav': „Sej jest znam tud' plesat, al' grem tud' jest zihor?“ — „Zihor,“ pravja. Ta gre z jienom hudičem plesat — kar ga zdej tist' hudič poh'od'. Tiega pa tu vjazi, pa zgrab' tam jien kok (stango) pa vse hudiče pretrepe jen von spodi. V tisto hišo jih nej blu puol pa nokul več.

Zdej gre naprej po svet' jen pride do enga mabnarja, k' nej m'ogu nokul' pred polnočjo nči mlēt, zatu ne, k' so hudič'

vsak večer hodil' špilat' pa grěšne duše mlēt. (Po pūdnoci so pa vselej zgīnli.) Malnar rajhna jōn rajhna pred tōm fantom zavol' tīēga, kaj de bo. Ta fant pa prav': "Čakite, jim bom že jst pokalrov!" Zdej k' zvečer pride, pa nardi ta tak kris' k' so ga mat' naručli, pa čaka kudičē. Zdej pa pridejo kudičī pa začnō prec za dnar špilat'. Jīen kolu v malnu pa pustē de je kār prazen okol' lētū (de nēj nēc mlētū). Ta jim pa prav': "K' nēj škōda, kō kolu prazen okol' lētī?" Zdej pa nēc na vodgovorē, so kār movčal'. Tīēga pa tū vjēri k' mi nejsa tli vodgovōt', pa zagrab' malnarjev št'okovnok pa začne nabijēt po nōh, tak' de sa vsi zbečal'. V' tist' malōn nejj blu pūol pa vobiēnga več. Nō, pūol sta slaz malnarjem pa spat.

Ta zjutrej vstane jōn gre naprej po svet', pa pride do nga grofa k' se je že nuč' dīelala. Ta ga prōs' zdej za jīērbērgē. Glich tādēs je jōmū pa tist' grof jīēno novo grejšīno sōzi dano, jōn so djal' de kter' bo šov ta parvi v tisto grejšīno lēt, de ga bdo prec' kudič' rastīērgal'. Grof pa zdej tejmi prav': "Kē-le pejd' v moja ta novo grejšīno lēt! Tam pa stras"! Če bōs' ti jīēna nuč' nōt' prestōv (de bōs' živ vōstov) ti bom dar pūol vso tūō grejšīno, pa se s'ōjō hčī za žīēno!" Ta prav': "Bom!" Zdej gre v grejšīno, se v postlō vlēže pa spēt glich tak' kris' nardi: Z jērusovēm križēm dūol' līēžēm,* Z Marijnēm plajēm se vodiēnem,* Jērusu pa moja duša zrocīm! Po pūdnoci se pa pōrpelēa v goreč' kočij' pet kudičēv k' so sli naravnost nōt' v grad - pa pravjo: "Pejd' jīēdon jiskat' tistga k' na postli lēži!" K' pride jīēn kudič' nōt' h nem', ga nēj mogu sam, zatu ne, k' je biv ta do stopal' v svet' Trojic' zavit'. Ta gre jōn prav': "Jest ga na morem, nēj ga gre jiskat' jēn druh!" K' je prōv jēn druh je biv ta že do kolēn v svet'

Trojic' zavil, pa ni spet neji nič mogu. Ta spet prav' de ga na more, de neji gre še ta tretji. K' pride ta tretji, je biv ta že do pasu v svet' Trojic' zavil, tak' de ni tud' ta spet neji nič mogu. Ta spet glich tak' prav' de ga tud' na more, neji gre še ta četrt. K' pride ta četrt, je biv ta že do podpaska v svet' Trojic' zavil, tak' de ni tud' ta spet ni nič mogu. (Levajde, ta fant se je pa zmirej križov.)
Ta spet leti jón prav' de ga na more, pa ga na more. Ta velk' hudič pa prav': "Vi nejste za nič! Grem pa jest sam prošn, jest ga pa bom!" K' pride ta ta velk' hudič kè, je biv ta pa že do vratu v svet' Trojic' zavil. Ta velk' hudič se vstraš', pa zarjove, pa tako von z gradu zbeži kar se je dal, ta druh pa za nim! Fistič hudič neji bli puol ničul več naraj. - Zdej grof zjutrej vstane jón gre pogledat, - kar zagleda trega k' je veser jón zdvor vokol grada špončerov! Zdej ni je dar pa pre' hčer za živno puol pa še ta grad; v tejmi grad' so jimel' puol pa vohcet. Pa miène so tud' zraven povabil', pa so ni dal' s fingrata jest', z resičeta pa pit'. Une dva sta puol pa prov d'ovh živčela, trólk rajt' doklièr nejsta vmsla.

(Povedal 9. julija 1910. 79-letni Janez Korencan, Radeckijev veteran.)